

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. ledna 2026 odvolání obžalované [REDAKCE] narozené [REDAKCE] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 10. 2025 sp. zn. 4 T 6/2025, a rozhodl **takto**:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalované [REDAKCE] **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [REDAKCE] uznána vinnou dvěma (zvláště závažnými) zločiny vraždy, v prvním případě podle § 140 odst. 2, 3 písm. c) tr. zákoníku, ve druhém případě podle § 140 odst. 2, 3 písm. c), h) tr. zákoníku. V obou případech šlo o usmrcení svých právě narozených dětí, aniž by se na porody připravovala, těhotenství tajila a neoznámila lékařům či poradně, mrtvolu vždy zabalila do ručníku a igelitových tašek. V prvním případě se tak stalo v rozmezí let 2021–2022, když porodila životaschopné donošené dítě ženského pohlaví. Ostatky tohoto dítěte byly nalezeny v rámci domovní prohlídky v souvislosti s druhým případem, ke kterému došlo v době od [REDAKCE] 2024 do [REDAKCE] 2024, kdy porodila rovněž donošené a životaschopné dítě mužského pohlaví. V obou případech se tak stalo na adrese jejího tehdejšího pobytu v [REDAKCE] okres [REDAKCE] a obě narozené děti usmrtila udušením – zakrytím dýchacích otvorů rukou.
2. Krajský soud obžalované podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti roků, pro jehož výkon ji podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou.
3. Proti rozsudku podala odvolání toliko obžalovaná, a to pouze proti výroku o trestu, kdy poukazuje na skutečnost, že se jednání nedopustila jako recidivista, avšak pod vlivem dlouhodobého užívání návykových látek, spolu s otcem narozených dětí. Jedná se u ní o exces jinak bezúhonné osoby. Svého činu od počátku upřímně litovala a spolupracovala s orgány činnými v trestním řízení svým spontánním doznáním. Poukazuje též na prohlášení viny. Je přesvědčena, že jí uložený trest je nepřiměřeně přísný, a žádá o uložení trestu mírnějšího.
4. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.
5. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům a na odůvodnění napadeného rozsudku lze v podstatě odkázat. Na podporu napadeného rozsudku, k námitkám odvolatele a jako prezentaci názorů odvolacího soudu lze dále uvést následující.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

6. Vrchní soud dodává, že u hlavního líčení obžalovaná ve smyslu § 206c odst. 1 tr. ř. prohlásila svou vinu, a soud takové prohlášení podle § 206c odst. 4 tr. ř. přijal. Z toho vyplývají dvě skutečnosti – jednak, že soud prvního stupně dokazování k oběma skutkům nevedl a prováděl dokazování „toliko“ ohledně uložení trestu, a jednak, že obžalovaná proti výroku o vině – tj. skutkových zjištěních a právní kvalifikaci – odvolání ani podat nemohla (viz ustanovení § 206c odst. 7 tr.ř.). Lze pro úplnost argumentace doplnit, že při existenci veškerých důkazů ve spise o spáchaných skutcích nemůže být pochyb, stejně jako o právní kvalifikaci jednání obžalované v obou případech.
7. Vrchní soud nicméně podotýká, že ohledně skutku pod bodem 1 obžaloby, resp. rozsudku, mohlo k odsouzení dojít, samozřejmě při existenci dalších důkazů, **pouze** na základě doznání obžalované (rozhodně, pokud jde o právní kvalifikaci zvláště závažného zločinu vraždy), neboť znalecký posudek z odvětví soudního lékařství v tomto případě nemohl určit ani to, zda se poškozená narodila živá či nikoliv.
8. Pokud jde tedy o úvahy o uložení trestu, soud prvního stupně dospívá k závěru, že u obžalované nebyly splněny podmínky pro uložení trestu výjimečného, jak požadovala státní zástupkyně, na druhou stranu neshledal podmínky pro uložení trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby za situace, kdy obžalovaná prohlásila svou vinu. Krajský soud poukazuje na okolnosti polehčující i přitěžující, a ukládá trest na samé horní hranici zákonné trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku, tedy v trvání dvaceti roků.
9. Vrchní soud konstatuje, že má na věc zcela odlišný názor (byť odvolání obžalované zamítl). Tím, že soud prvního stupně neshledal u obžalované podmínky pro uložení trestu výjimečného, ale uložil jí trest na samé horní hranici zákonné trestní sazby § 140 odst. 3 tr. zákoníku, v trvání dvaceti roků, nedal polehčujícím okolnostem a prohlášení viny obžalovanou, při ukládání trestu prakticky žádný výraz.
10. Vrchní soud je naopak toho názoru, že u obžalované by obecně (pokud jde o jednání, kterého se dopustila) přicházelo do úvahy uložení výjimečného trestu ve smyslu § 54 odst. 2 tr. zákoníku, a to z toho důvodu, že závažnost zvláště závažného zločinu je velmi vysoká. Nejde jenom o to, že obžalovaná se zvláště závažného zločinu dopustila opětovně – na to je pamatováno právní kvalifikací, ale o to, že se opětovně, po několika letech, dopouští zcela shodné trestné činnosti – v podstatě recidivy, kdy i na promyšlení celé záležitosti – v obou případech – měla skutečně dostatek času (vždy celé období těhotenství). Přitom již z prvního skutku si nevzala žádné ponaučení, a když přišel druhý skutek, jednala zcela shodně, opět po dlouhých měsících těhotenství. Přitom ani v jednom případě (pokud argumentuje svým doznáním) neměla v úmyslu svá těhotenství vyřešit jinak, zákonným způsobem, a také své jednání zjevně nemínila kdekoli ventilovat, vždy šlo pouze o likvidaci tělíček a „zametání“ stop trestných činů. I s ohledem na znalecké posudky z oboru duševpytných věd by v dalším podobném případě postupovala s největší pravděpodobností stejně. Při neodhalení trestné činnosti by její život zjevně pokračoval dále kariérou osoby závislé na omamných prostředcích.
11. Pouze ze shora uvedeného důvodu, tj. při možnosti uložení výjimečného trestu, akceptuje vrchní soud uložení trestu v trvání dvaceti roků. Jinak by totiž k veškerým polehčujícím okolnostem, včetně toho, že v prvním případě by obžalovaná bez svého doznání nemohla být odsouzena, nebylo přece vůbec přihlédnuto.
12. Obžalovaná je osobou sice netrestanou, nicméně jde v podstatě o [REDAKCE] a tedy konstatování, že žila řádným životem, je krajně pofidérní (tj. nejisté). Zvláště závažných zločinů se dopustila v průběhu několika (více) roků, takže jde již o pachatelku poměrně narušenou. Proto je vrchní

soud toho názoru, že její zařazení pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou je, alespoň na dobu několika roků, rozhodně odpovídající.

13. Vzhledem ke shora uvedenému, kdy tedy vrchní soud přihlédl k tomu, že u obžalované by byly splněny podmínky pro uložení výjimečného trestu, ale s ohledem na všechny polehčující okolnosti a prohlášení viny to není namístě, odvolání obžalované zamítl jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Hradci Králové. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněné, obviněná pro nesprávnost výroku, který se jí bezprostředně dotýká. Obviněná může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha, 13. ledna 2026

JUDr. Michal Hodoušek, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

